

De overtreder - Marente de Moor

12-12-07

door Sam Gerrits

Toen de baas van Club P. De overtreder van Marente de Moor in mijn handen duwde, was mijn eerste reactie: gatdamme, dat mens van Eerst Paars Dan Blauw Dan Rood Dan Geel Dan Groen of zoiets heeft ook nog schrijvende kinderen!

Toen ik het boek omkeerde moest ik mijn mening al enigszins opschorten. Op de achterflap stond ontegenzeggelijk een De Moor, maar deze De Moor keek helder uit haar oogjes, was Slaviste en had reeds haar literaire sporen getrokken in Sint-Petersburg.

Petersburg... Ik begon aan De overtreder en moet eerlijk zeggen: ik kon niet meer stoppen. Net als bij een echte Rus eigenlijk. Ik kreeg een beeld: een zonnige herfstmiddag in 1983. Mama Margriet ruimt een boekenkast uit en ziet dat ze nog boodschappen moet doen. Een verkleurd stapeltje Russen blijft op de vloerbedekking liggen: een Tolstoi, een Dostojewski, een Gogol en eentje waar 20= >=F0@>2 op staat. Marente bouwt er een Barbiehuis mee, en Gogols Petersburgse vertellingen valt open, bij 'De neus'. Als Margriet vier uur later terugkomt zit Marente nog altijd braaf tussen haar Barbies, maar ze heeft rondgedoold over de Nevskii Prospekt anno 1839, achter een loslopende neus aan.

Veertien jaar later staat Marente, Slaviste en correspondent voor de Groene Amsterdammer in Sint Petersburg, dronken van wodka in een raar soort weemoed te fluisteren tegen het standbeeld van Gogol vlakbij het Paleisplein. In 1999 komt haar debuut uit: Petersburgse Vertellingen.

Marente is nooit meer weggegaan uit Rusland. In De overtreder laat ze ons Nederland, en dan vooral Amsterdam, zien door Russische ogen. Naar wodka stinkende illegalen die nepschilderijtjes verkopen bij de Westertoren blijken de ziel van Poesjkin te bezitten, en ze koken soep van zelfgeplukte paddestoelen, die ze vinden in de bosjes van Bussum-Zuid.

Vooruit, een stukje:

`En wat moest dat nutteloze paspoort in zijn zak? Zijn buitenlandse reispas, nog drie jaar geldig, maar met een verlopen visum, had hij thuisgelaten. Op zijn lichaam had hij zijn burgerpaspoort gedragen, terwijl dat geen enkele waarde had over de grens: het was alleen voor binnenlands gebruik bestemd. Het burgerpaspoort verjaarde nooit. Tot ver in het volgende millennium bleven hamer en sikkkel op de kaft en de houder bleef begenadigd burger van de Sovjet-Unie. Er

stonden drie foto's in. De eerste toonde meestal een trotse tiener, uit de tweede, negen jaar later, sprak al wat verveling en uit de derde, genomen op vijfenveertigjarige leeftijd, ergernis. Ouder werden de burgers in hun paspoort niet. Hij moest wat drinken, al was het maar een slok.;

De Overtreder is natuurlijk nog geen Dostojewski, maar bij de snor van Gogol, Marente is goed bezig, zeg. Als ze zo doorgaat maakt ze een goede kans om over, zeg, drie boeken tot mijn plankje Russen te promoveren. Weet je wat, ik zet haar er alvast bij.

Alleen nog één dingetje: `phlogopiet' klinkt natuurlijk heel leuk, maar als geoloog schrijf ik gewoon flogopiet: een contactmetamorfe magnesiumvariant van muscoviet. Dat spul waar ze kachelglasjes mee maken, weet je wel? En het is maar een klein beetje radioactief, hoor.

De overtreder

Marente de Moor

Querido, november 2007

Bestel bij bol.com

Wie?

Eliza was here:

Sardinie

Sicilie

Andalusie